

podrží nadále nárok na slušnou výživu jí dle §u 91 obč. zák. příslušející, kdežto spoluprovinilá manželka ho pozbývá. Tento důsledek musil by dle právního citění pojmán býti jako nespravedlivá tvrdost, když vina manželky jest mírnějšího stupně a i ostatní poměry dle zásad právní slušnosti toho spravedlivě vyžadují, by manželka této právní újmy byla ušetřena. Tomu slouží právě norma cit. dvor. dekretu; při rozluce však rozvazuje se manželství samo a přestávají i občansko-právní účinky jeho, bezvinná manželka může se domáhati ušlé jí výživy jen z důvodu odškodnění dle §u 1266, 117 obč. zák., kdežto manželka spoluprovinilá ani tohoto nároku nemá. Nelze se dále dovolávati předpisu §u 19 zák. rozl., jenž jest pouhým přechodným ustanovením pro ony případy rozluky, které vzešly z předchozího rozvodu z doby starého práva. V tomto případě nestalo se mezi stranami ujednání ve směru §§ 106 a 108 obč. zák. a nevyšlo v té příčině taktéž žádné soudní rozhodnutí; výživné, které žalovaný žalobkyni bez jakékoli dohody z ochoty platí, nepropůjčuje jí důvodu dožadovati se na něm uznání a upravení dotyčných majetkoprávních nároků, pro něž nemá právní opory ani ve vzájemné úmluvě ani v zákonu. Je-li dle toho nárok žalobkyně na výživné zcela neoprávněn, nebylo třeba zjišťovati okolnosti pro přiznání a výměru jeho směrodatné.

Čís. 3565.

Zajišťovací převlastnění.

Není hmotným odevzdáním, bylo-li předatelem zboží nabyvateli pouze ukázáno a později na něm připevněn lístek, naznačující vlastnictví nabyvatelovo.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, Rv I 1648/23.)

Žalující firma Viktor F. zapůjčila žalované firmě 9.000 Kč. K zajištění zápůjčky prodala žalovaná žalující sklo v téže ceně, vyhradivši si, že může sklo kdykoliv zpět koupiti. O tom sepsána byla listina a žalovaná, ponechavši zboží u sebe, opatřila je lístky s označením: »vlastnictví firmy Viktor F.« Žalobě o zaplacení zápůjčky 9.000 Kč bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde o výklad listiny ze dne 11. května 1922, mají oba nižší soudy zcela správně za to, že 9.000 Kč bylo žalobcem žalované straně zapůjčeno a že mělo býti listinou tou žalobci pouze zabezpečeno zaplacení pro případ, že by žalovaná společnost dluhu podle své povinnosti nesplatila. Dovolatelka sama vychází, provádějíc dovolání, a vycházela již také ve svém odvolání z toho, že 9.000 Kč bylo jí zapůjčeno, že však bylo žalobci zaplaceno po rozumu §u 1414 obč. zák. tím způsobem, že žalobce přijal na místě placení zboží, t. j. sklo, a že sklo přešlo také do

jeho neobmezeného vlastnictví. Než tento důkaz se dovolatelce nepodařil. Obsah listiny nelze vyložit jinak, než jak to učinili oba nižší soudové, že totiž o nějakém převodu do neomezeného vlastnictví nelze mluvit tam, kde zboží zůstalo v držení a moci žalované, to tím méně, když si tato vyhradila právo, koupiti zboží od žalobce kdykoliv zpět, což mělo dle jejího vlastního udání ten smysl, že mohla žalované, kdyby se jí naskytl kupec, sklo prodati. K tomu, by zboží přešlo do neomezeného vlastnictví žalobcova, bylo by podle Šu 425 obč. zák. zapotřebí, prokázati jak důvod tak i odevzdání a přijetí věci. I kdyby se mělo za to, tak, jak to činí napadený rozsudek, že byl žalobcem získán důvod k nabytí práva vlastnického na základě ujednání ze dne 11. května 1922, ačkoli více než pouhé zabezpečení pohledávky úmluva ta neposkytovala a pouhé zabezpečení nemusí býti ještě důvodem po rozumu zákona, neboť není o tom jednotného názoru v theorii i judikatuře, k odevzdání zboží nedošlo a proto také ne k převodu vlastnictví. Nedošlo k odevzdání hmotnému (§ 426 obč. zák.), neboť dle souhlasného přednesu stran u k á z a l pouze jednatel žalované společnosti sklo žalobci a později byl připevněn lístek s nápisem: »Vlastnictví firmy Viktor F.« K odevzdání symbolickému nedošlo rovněž, poněvadž toto jest podle Šu 427 obč. zák. přípustno pouze u věcí, které povahou svou nepřipouštějí hmotného odevzdání a dovolatelka ve sporu netvrdila ani neprokázala, že zásilka skla hmotného odevzdání nepřipouštěla buď vůbec anebo jen s velkými obtížemi. Právem nebylo proto uznáno, že pohledávka žalobcova zanikla způsobem Šu 1414 obč. zák. a trvá tudíž nárok žalobcův podle Šu 1413 obč. zák.

Čís. 3566.

Vůči Maďarsku nebyl dosud proveden čl. 198 smlouvy Trianonské a zejména nebyl dosud proveden § 6 (3) zákona ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n.

Maďarská pojišťovna jest povinna vyplatiti pojistný peníz v Kč, přijímala-li po měnové rozluce nadále premie v Kč.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, Rv I 1657/23.)

Žalobce, pražský obchodník, pojistil se dne 29. dubna 1902 u žalované budapeštské pojišťovny na dožití. Premie platil až do měnové rozluky v korunách rak. uh., po té v Kč, a pojišťovna premie bez výhrady přijímala. Doživ se stanoveného dne (29. dubna 1922), domáhal se žalobce na žalované zaplacení pojistného v Kč. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, opřenému o dovolací důvody Šu 503 čís. 3 a 4 c. ř. s., nelze přiznati oprávnění. Nepoužitelnost čl. 198 smlouvy Trianonské na spornou pohledávku byla odvolacím soudem právem vyslovena. Žaloba